

Arrest

nr. 156 904 van 24 november 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oegandese nationaliteit te zijn, op 10 augustus 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 juli 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 september 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. CALLEWAERT, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. MISSEGHES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Oegandees staatsburger afkomstig uit het dorp Kibuye. Sinds 2005 bent u lid van de oppositiepartij FDC (Forum for Democratic Change). U was de leider van de lokale jeugdafdeling van het FDC in uw dorp. Tijdens de verkiezingen van 2006 en 2011 trad u op als 'campaign agent' voor het FDC. Omwille van uw politieke activiteiten werd u geïdendeerd door de autoriteiten. In juni 2008 werd u een eerste maal gearresteerd toen u deelnam aan bijeenkomsten over de sociale zekerheid en de strijd tegen AIDS. U werd ongeveer 2 maanden in de gevangenis van de CPS (Central Police Station) in Kampala vastgehouden. In augustus 2009 werd u voor de tweede maal gearresteerd omdat u deelnam

aan demonstraties in het kader van de eis van de oppositie om de samenstelling van de centrale kiescommissie te wijzigen. U werd een maand in de VCCU (Violent Crime Crack Unit) vastgehouden en hierna nog een tijdje in de CPS. U werd onder voorwaarden (release on police bond) vrijgelaten. In 2011 werd u opnieuw gearresteerd door de politie, ditmaal omdat u deelnam aan demonstraties in het kader van de 'walkto- work' campagne. U werd beschuldigd van verraad omdat u opkwam tegen de overheid. Op 01/06/2011 werd u onder voorwaarden vrijgelaten. Kort hierna werd u opgepakt en naar de CMI (Chieftain of Military Intelligence) gebracht. Ze vonden dat u op illegale wijze was vrijgelaten bij de politie en dat de zaak tegen u zo ernstig was dat u door een hogere instantie diende te worden aangepakt. U werd samen met andere opposanten opgesloten in een militaire cel. De omstandigheden waren er zeer slecht. Af en toe werd er een gevangene meegenomen die dan zwaar toegetakeld terugkeerde. Uw vriend (P.B.) kwam er te overlijden. Op 16/06/2011 werd u door vier mannen uit de cel meegenomen. U werd door hen in een wagen naar buiten gesmokkeld en ze brachten u naar de luchthaven. Eén van hen reisde met u mee naar Brussel. U vermoedt dat uw grootvader, die presidentieel adviseur was en werkte voor de militaire inlichtingendienst, uw ontsnapping en reis naar België regelde. Op 27/06/2011 diende u uw asielaanvraag in. U bent in het bezit van de volgende originele documenten: uw partijlidkaart van het FDC, 7 attesten van het FDC, een attest van het FDC met een kopie van het paspoort van de auteur, 2 'release on police bonds', 2 convocaties, een psychologisch attest, een Belgisch PV, en een attest van Sireas. Ondertussen heeft u vernomen dat onbekenden bij u thuis langskomen en vragen naar u. Op 23/07/2014 nam het CGVS in het kader van uw asielaanvraag een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U diende op 21/08/2014 tegen deze beslissing een beroep in bij de RVV. Op 03/02/2015 oordeelde de RVV dat de weigeringsbeslissing van het CGVS vernietigd diende te worden daar (kopieën van de) volgende documenten echter niet terug te vinden waren in het administratief dossier: 5 attesten van het FDC, 2 'release on police bonds', 2 convocaties, een psychologisch attest, en internetartikelen over de situatie in Oeganda. U had namelijk op 29/07/2014 deze originele documenten uit uw administratief dossier opgevraagd en er werden geen kopieën van genomen. Op 19/02/2015 verzocht het CGVS u om ons (kopieën van) deze documenten te bezorgen. Op 24/03/2015 stuurde u per aangetekende brief de volgende originele documenten: 7 attesten van het FDC, een attest van het FDC met een kopie van het paspoort van de auteur, 2 'release on police bonds', 2 convocaties, en een psychologisch attest.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt (CGVS I p. 4) dat u sinds 2005 lid bent van de oppositiepartij FDC (Forum for Democratic Change). U was de leider van de lokale jeugdafdeling van het FDC in uw dorp; u lichtte de mensen in over de partij en u besprak hun problemen met leiders binnen de partij. Tijdens de verkiezingen van 2006 en 2011 trad u op als 'campaign agent' voor het FDC; u nam toen deel aan de campagnes en aan demonstraties, u legde de kiezers uit waar uw partij voor stond, u trad op als waarnemer op de verkiezingsdag, u bracht zelf uw stem uit en keek hierna toe of alles eerlijk verliep. Ondanks de door u voorgelegde documenten dient te worden opgemerkt dat er op basis van uw verklaringen geen geloof kan worden gehecht aan uw politiek engagement en bijgevolg aan de problemen die u naar aanleiding hiervan zou ondervonden hebben. U vertoont immers een gebrek aan kennis met betrekking tot de partij waarvan u lid was en de algemene politieke situatie in Oeganda. Ook stroken uw verklaringen niet met de informatie voorhanden op het Commissariaat-generaal, waarvan zich een kopie in het administratief dossier bevindt.

Zo verklaart u (CGVS II p. 12-13) dat tijdens de verkiezingen van 18/02/2011 de kiezers 2 stembrieven kregen, nl. één waarop een kiezer zijn stem kon uitbrengen in het kader van de presidentsverkiezingen en één waarop een kiezer zijn stem kon uitbrengen in het kader van de parlementsverkiezingen. Uit de bovenvermelde informatie blijkt echter dat de kiezer toen op 3 stembrieven zijn voorkeur kon laten blijken. Het is compleet onaannemelijk dat indien u tijdens verkiezingen toekeek op het goede verloop ervan, niet zou weten dat de kiezers drie maal konden stemmen.

Ook verklaart u (CGVS I p. 5; CGVS II p. 13) dat het FDC na deze verkiezingen de uitslag niet aanvaardde en bij een rechtbank een klacht indiende die er echter werd verworpen. Uit de bovenvermelde informatie blijkt daarentegen dat het FDC toen geen klacht indiende en reeds voor de verkiezingsdag voortdurend herhaalde dat ze bij eventuele kiesfraude geen klacht zouden indienen en aankondigde 'This time we are not going to court. Our court is the people'. Wederom is het compleet onaannemelijk dat indien u na deze verkiezingen deelnam aan de demonstraties en aan de campagne die toen opgezet werd om de mensen in te lichten dat de verkiezingen niet geldig waren, niet zou weten welke gerechtelijke stappen uw partij al dan niet ondernam om de kiesuitslag aan te vechten.

Evenzo valt uw bewering (CGVS II p. 13-14) dat het FDC tijdens de campagne voor de verkiezingen van 18/02/2011 voor een rechtbank geen beroep had lopen, dat ze toen geen tijd hadden en de campagne niet wilden verstoren maar zoveel mogelijk stemmen wilden behalen, absoluut niet te rijmen met de bovenvermelde informatie. Hieruit blijkt immers dat het FDC toen samen met een andere

oppositiepartij een petitie die door 1,6 miljoen Oegandezen werd ondertekend bij het Grondwettelijk Hof had ingediend om vrije en eerlijke verkiezingen te verzekeren. Zelfs toen u de benaming van deze petitie werd voorgelegd (CGVS II p. 15-16), kon u hieraan geen betekenis geven. Eén week voor de verkiezingsdag heeft het Grondwettelijk Hof een aanvraag om de verkiezingen uit te stellen afgewezen. Het is compleet onaannemelijk dat indien u voor deze verkiezingen actief was in de campagne van het FDC, u geen weet zou hebben van de gerechtelijke stappen die uw partij ondernam.

Deze vaststellingen omtrent uw gebrek aan kennis van de politiek in uw land en van de activiteiten van uw partij tijdens de laatste verkiezingen in uw land, is dermate zwaarwichtig dat uw beweerde politiek profiel reeds op ernstige wijze wordt ondermijnd.

Ook wat betreft de problemen die u ten gevolge van uw politiek activisme zou hebben ondervonden moet worden opgemerkt dat uw verklaringen tegenstrijdig en onsamenhangend zijn waardoor u er niet in slaagt uw asielrelaas geloofwaardig te maken.

Zo blijkt uit uw verklaringen bij de DVZ (DVZ vragenlijst pt. 3.1) dat u een 1ste keer gearresteerd werd in juni 2008 toen u voor één maand werd vastgehouden. Voor het CGVS verklaarde u echter (CGVS I p. 8; CGVS II p.4) dat u een 1ste keer in juni 2008 werd gearresteerd en toen voor twee maanden werd vastgehouden. Bij confrontatie met uw tegenstrijdige verklaringen stelt u (CGVS II p. 16) dat u toen in juni werd opgepakt en eind juli vrijkwam, hetgeen volgens u ongeveer twee maanden is. Deze uitleg biedt geen verklaring waarom u bij de DVZ sprak over één maand.

Verder blijkt uit uw verklaringen bij de DVZ (DVZ vragenlijst pt. 3.1) dat u een 2de keer gearresteerd werd in augustus 2009 toen u twee maanden werd vastgehouden. Voor het CGVS verklaarde u tot twee maal toe tijdens de opeenvolgende gehoren (CGVS I p. 8; CGVS II p.4) dat u in augustus 2009 voor anderhalve à twee maanden werd vastgehouden. Later tijdens uw tweede gehoor voor het CGVS (CGVS II p. 8) stelde u echter dat u na uw tweede aanhouding in augustus 2009 werd vastgehouden tot eind november, u beaamde dat u toen zeker drie maanden vast zat. Bij confrontatie met uw tegenstrijdige verklaringen stelt u (CGVS II p. 17) dat u toen op 22/08/2009 werd opgepakt en begin november vrijkwam, en dat u louter de maanden telt. Deze motivering kan niet worden weerhouden aangezien niet kan begrepen worden waarom - indien u de gewoonte heeft de maanden te tellen - u dan bij de DVZ stelde dat u twee maanden vast zat, en voor het CGVS twee maal verklaarde dat u anderhalve tot twee maanden was opgesloten, om vervolgens tijdens uw tweede gehoor ook nog eens te verklaren dat dit drie maanden was.

Ook blijkt uit uw verklaringen bij de DVZ (DVZ vragenlijst pt. 3.1) dat u een 3de keer werd gearresteerd op 14/05/2011 waarna u werd vrijgelaten op 01/06/2011. Voor het CGVS verklaarde u echter (CGVS I p. 8; CGVS II p.4) dat u de 3de keer van midden maart 2011 tot 01/06/2011 werd opgesloten. U werd geconfronteerd met deze tegenstrijdige verklaringen waarna u stelt (CGVS II p. 17) dat u op 01/05/2011 werd opgepakt, hierna vrij kwam en op 14/05/2011 wederom werd opgepakt. U stelt verder dat u op 01/05 werd gearresteerd en op 14/05 in detentie werd geplaatst. U werd verder geconfronteerd met uw aanvankelijke bewering dat u eind maart 2011 werd gearresteerd. U beaamt dit en stelt uiteindelijk dat u eind maart werd gearresteerd waarna u vrijkwam, dat u opnieuw op 01/05 werd gearresteerd en erna vrijkwam en dat u vanaf 14/05 in detentie werd geplaatst. Aldus stelt u nu dat u in plaats van viermaal (zie DVZ vragenlijst pt. 3.1 & 3.5; CGVS I p. 9; CGVS II p. 4) zesmaal werd aangehouden. Het is duidelijk dat u uw verklaringen aanpast in een poging om uw relaas alsnog geloofwaardig te laten uitschijnen. Het beweerde onderscheid dat u maakt tussen arrestatie en detentie kan echter niet worden aanvaard. Indien u immers daadwerkelijk een dergelijk onderscheid zou maken, kan verwacht worden dat u dit zou blijven doen tijdens uw opeenvolgende verklaringen, hetgeen niet het geval is. Bovendien stelde u aanvankelijk uitdrukkelijk voor het CGVS (zie CGVS I p. 5; CGVS II p. 3) dat u in maart werd gearresteerd en tot 01/06 werd vastgehouden, hetgeen niet te rijmen valt met uw latere bewering dat u in die periode nog tweemaal werd vrijgelaten. Ook had u aanvankelijk uitdrukkelijk gesteld (CGVS II p. 11) dat u niet meer dan viermaal werd gearresteerd. Over ingrijpende gebeurtenissen hetgeen een opsluiting door de autoriteiten toch is, mag redelijkerwijze verwacht worden dat u geen dergelijke tegenstrijdige en volatiele verklaringen zou afleggen maar dat u integendeel over de duur van uw gevangenschap op zorgvuldige en nauwkeurige wijze heel coherente en volledige verklaringen aflegt.

Het is eveneens bijzonder merkwaardig dat u verklaart (CGVS I p. 9; CGVS II p. 3) dat in Oeganda een verdachte volgens de wet 24 uur kan worden vastgehouden bij de politie en dat hij hierna voor een rechtbank moet komen of worden vrijgelaten. Uit de bovenvermelde informatie voorhanden op het CGVS blijkt daarentegen dat een verdachte 48 uur kan worden vastgehouden. Het is gelet op uw bewering dat u meerdere keren werd gearresteerd door de politie compleet onaannemelijk dat u hiervan geen weet heeft.

Op de vraag hoe vaak u door de politie werd geconvoceerd antwoordde u (CGVS II p. 15-16) dat dit tweemaal gebeurde, eens in 2008 en nog eens in maart 2011, dat u toen werd opgeroepen door de CID (Criminal Investigation Directorate) en dat u er zich toen steeds heeft aangeboden. U stelde dat de

beide schriftelijke convocaties zich in uw administratief dossier bevinden. De tweede politieconvocatie die zich in uw dossier bevindt geeft echter te kennen dat u zich op 01/05/2011 bij de politie diende aan te bieden, hetgeen bijzonder merkwaardig is aangezien u toen volgens uw - aanvankelijke - verklaringen reeds aangehouden was. Toen u met deze contradictie werd geconfronteerd gaf u aan dat u in maart 2011 zonder schriftelijke convocatie was opgeroepen, dat u toen naar de lokale politie was gegaan, alwaar u naar een hogere politieafdeling werd doorverwezen maar dat u uit schrik niet naar die hogere politie bent gegaan, waarna de schriftelijke convocatie is gekomen van mei 2011. Los van het feit dat het bizar is dat u nogmaals zou worden opgeroepen terwijl u intussen reeds in hechtenis zou zijn, kan het evenmin begrepen worden dat u niet van in het begin in de relevante bevraging tijdens uw asielgehoor zou aangeven dat de tweede convocatiebrief in uw dossier, die van mei 2011 was, en dat deze brief in feite reeds uw tweede politieoproeping in 2011 inhield.

Verder verklaarde u aanvankelijk (CGVS I p. 9; CGVS II p. 4) dat een ondertussen overleden leider van het FDC Suleiman Kiggundu op de hoogte was van uw problemen, en uw vrienden (Mos.) en (Moh.), maar u denkt dat niemand hogerop in de hiërarchische structuur van uw partij weet heeft van uw problemen. Later stelde u echter (CGVS II p. 11) dat de secretaris-generaal Alaso Asianut van het FDC, van wie u tijdens uw tweede gehoor een attest voorlegt, weet heeft van uw arrestaties, dat u haar nadat u werd vrijgelaten ging opzoeken en uitlegde wat er gebeurd was. Het is bijgevolg bijzonder merkwaardig dat u aanvankelijk dacht dat niemand hogerop in de partij op de hoogte is van uw problemen. Ook deze vaststelling ondermijnt uw geloofwaardigheid.

Ten slotte moet worden opgemerkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen inzake uw vluchtroute van Oeganda naar België. U stelt immers (CGVS I p. 7-8; CGVS II p. 3-4) dat de persoon die u begeleidde bij controle op de luchthaven een paspoort toonde. U weet echter niet welke naam erin stond noch of uw foto in het paspoort stond. U weet evenmin of er een visum in het paspoort was geplaatst. U stelt dat u bij een controle door de douane ging doorverwijzen naar de persoon die u begeleidde maar dat hij geen afspraak met u had gemaakt wat u diende te zeggen indien er u vragen werden gesteld. Deze verklaringen zijn niet aannemelijk. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt immers dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Het is dan ook ongeloofwaardig dat u geen informatie kan geven over uw reisdocumenten. Gezien het risico op ernstige sancties voor de passeur bij het ontdekken van clandestiene passagiers, is het onwaarschijnlijk dat hij zijn klant absoluut niet op de hoogte heeft gebracht van het soort document / (valse) paspoort dat wordt gebruikt om te tonen in geval van controle. Bijgevolg is uw verklaring volgens dewelke u niet weet hoe u de grenscontroles passeerde en niet op de hoogte bent van de inhoud van het paspoort dat werd gebruikt / dat voor u was aangemaakt, niet geloofwaardig. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw Oegandees internationaal paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door u verkregen visum voor de reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit het land vertrokken bent, verborgen te houden. De geloofwaardigheid van uw asielrelaas als ook uw algehele oprechtheid komt hierdoor nog verder in het gedrang.

Bovenstaande vaststellingen zijn van die aard dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas en er bijgevolg in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden.

Wat betreft de door u aangebrachte overtuigingsstukken m.b.t. uw politieke activiteiten en uw problemen ten gevolge hiervan (uw partijlidkaart van de FDC, 7 attesten van de FDC, een attest van het FDC met een kopie van het paspoort van de auteur, 2 'release on police bonds', 2 convocaties) moet vooreerst worden opgemerkt dat documenten die worden ingediend ter ondersteuning van een aangehaald relaas en vervolgingsfeiten slechts in aanmerking kunnen worden genomen voor zover deze een coherent, plausibel en waarachtig relaas ondersteunen, wat in casu niet het geval is gelet op bovenstaande vaststellingen. Ook moet worden vastgesteld dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een bijlage in uw administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er in uw land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke Oegandese documenten bijzonder relatief en zijn deze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas. Dat aan de authenticiteit van deze documenten kan worden getwijfeld blijkt bv. uit de door u voorgelegde convocatie die u in 2008 verkreeg. U verklaart (CGVS II p. 15-16) dat u zich toen heeft aangeboden bij de politie maar dat u niet wist wat ze onderzochten. Kort hierna stelt u dat ze dachten dat u ging betogen. Uit de door u neergelede convocatie blijkt echter dat u werd opgeroepen nadat een electorale commissie klachten tegen u had ingediend wegens het opzettelijk toebrengen van schade aan hun bezit. U stelt echter uitdrukkelijk dat niemand toen tegen u een klacht had ingediend.

Redelijkerwijze kan echter verwacht worden dat u vertrouwd zou zijn met de inhoud van een dergelijke convocatie, hetgeen in casu niet het geval is.

Het psychologisch attest meldt dat u lijdt aan een aanpassingsstoornis met depressieve kenmerken en dat u door uw in het attest omschreven kwetsbaarheid uw alertheid en nauwkeurigheid verliest. Voor wat dit attest betreft kan begrip opgebracht worden voor de eventuele moeilijkheden die u zou hebben doch dit attest is geenszins van die aard dat ze de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden kunnen verklaren. Uit het psychologisch attest komt niet specifiek naar voor dat u aan geheugenproblemen lijdt noch dat u in de onmogelijkheid zou zijn concrete gegevens en gebeurtenissen tijdens uw diverse verhoren op een correcte wijze mede te delen. Alhoewel er in dit attest gesuggereerd wordt dat uw psychologische toestand in verband zou kunnen staan met de door in uw asielrelaas aangehaalde gebeurtenissen, kan dit niet met zekerheid worden vastgesteld. De in het attest aangehaalde oorzaak van uw problemen is immers gebaseerd op uw verklaringen en zijn aldus geen objectieve bron van informatie.

Het Belgisch PV en het attest van Sireas hebben geen uitstaans met uw beweerde problemen in Oeganda.

De internetartikelen die u voorlegde tijdens uw eerste gehoor heeft u het CGVS niet opnieuw bezorgd. Uit het eerste gehoor blijkt dat u toen artikels voorlegde van de Human Rights Watch (zie CGVS I p. 2) die de algemene situatie in Oeganda omschreven; o.a. de corruptie, het ontkennen van rechten, en hoe de regerende partij de pers en media misbruikt. U verklaarde toen ook dat deze artikels geen informatie over uw persoonlijke problemen leveren. Tijdens uw tweede gehoor (zie CGVS II p. 10) voegde u toe dat u deze internetartikels slechts voorlegde als basisinformatie. Aldus kan genoegzaam worden gesteld dat deze internetartikels de algemene situatie in Oeganda betreffen maar geen informatie leveren over uw persoonlijke problemen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker beroept zich in een eerste middel op de schending van artikel 51/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet), artikel 10 van Richtlijn 2005/85/EG en het Gehoorhandvest van het CGVS.

Hij citeert deze bepalingen en betoogt:

"Meer dan drie jaar nadat verzoeker asiel heeft aangevraagd, wordt hij door de CGVS opgeroepen.

Desondanks wordt verzoeker niet in het Lugando gehoord maar in het Engels. Bovendien wordt het gehoor afgelegd niet door een tolk maar door de dossierbehandelaar.

In tempore non suspecto (zie einde gehoorverslag I), heeft verzoeker opgemerkt dat het feit dat er geen tolk aanwezig was en het gehoor slechts werd afgelegd tussen de Nederlandstalige dossierbehandelaar, problematisch was.

De dossierbehandelaar was geen professionele tolk terwijl het gehoor over complexe en gedetailleerde zaken ging. Verzoeker is bovendien afkomstig uit Oeganda en hoewel hij Engels spreekt, heeft hij een accent.

Bijgevolg kan, en dit werd reeds na het gehoor gesteld, niet met zekerheid worden gesteld dat verzoeker alle vragen heeft begrepen en dat zijn antwoorden door de dossierbehandelaar ook volledig correct werden begrepen.

Dit is nochtans cruciaal in het kader van een asielprocedure die quasi exclusief steunt op de verklaringen van de asielzoeker, a fortiori wanneer zijn asielrelaas ongeloofwaardig wordt geacht omdat hij tegenstrijdige verklaringen zou hebben afgelegd (zie infra).

Voorts werd het Gehoorhandvest van het CGVS miskend.

(...)

Verzoeker werd twee maal gehoord.

De tweede hoorzitting bij het CGVS op 8 juli 2014, vond de hele dag plaats, van 's morgens tot in de namiddag. Voor de aanvrager vertegenwoordigt dit een stressvolle dag. Ook al was er een lunchpauze kon deze pauze niet als afdoende beschouwd worden gezien verzoeker wist dat er nog een tweede gedeelte ging volgen en hij dus niet tot rust kon komen.

Vanuit het perspectief van de aanvrager, indien de dag van de hoorzitting begint om 09u en eindigt om 15u15, betekent dit zware stress voor een duur van zes uur. Dit vergt een zware is bijzonder

vermoeiend en kan niet anders dan een effect hebben op het concentratievermogen van verzoeker en dus een gevolg voor de inhoud van het gehoor.

Het is om die reden trouwens, dat er een gehoormanifest werd opgesteld met de voorwaarden van 4 uur die dient gerespecteerd te worden teneinde een correct gehoor af te nemen.

Meerdere motieven voor de weigeringsbeslissing van het CGVS zijn gebaseerd op de verklaringen die werden gegeven op het einde van het verhoor. Verzoeker was niet meer instaat om zich te concentreren en is "bezweken" onder de opgebouwde druk doorheen de duur van het verhoor.

Indien Uw Raad zou weigeren om het statuut van vluchteling toe te kennen, quod non, dan dient er ten minste de beslissing te worden vernietigd, ten einde verzoeker alsnog toe te laten antwoorden te geven betreffende de zagezegde tegenstrijdigheden en dit onder de voorwaarden zoals gesteld door het gehoorhandvest."

2.1.2. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 1 van de vreemdelingenwet, artikel 4 en 27 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van het CGVS (PR CGVS), artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn en het redelijkheidsbeginsel.

Hij citeert artikel 1, 12° van de vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van het PR CGVS. Vervolgens voert hij aan:

"De vervolgingen, tegen verzoeker, in Oeganda, en meer in het bijzonder de laatste aanhouding hebben een zware indruk achtergelaten.,

Bovendien is verzoeker, eenmaal in België, slachtoffer geworden van mensenhandel. De PV van de politie hierover werden neergelegd en verzoeker voegt ze nogmaals toe aan huidig beroep (stuk 5).

Verzoeker wordt gevolgd door een psycholoog. Ook hiervan werden attest neergelegd. Het attest stelt duidelijk dat klachten te maken hebben met trauma's opgelopen in Oeganda.

Indien de inhoud van het attest door de CGVS wordt betwist is er de plicht om een tegenexpertise te doen. Louter stellen dat het attest niet worden in rekening gehouden kan absoluut niet.

Volgens de rechtspraak van het EHRM, de arresten I. t. Zweden en R.J. t. Frankrijk, wordt duidelijk geoordeeld dat men de bewijskracht van een medisch getuigschrift niet kan ontnemen, louter op basis van een gebrek aan geloofwaardigheid in hoofde van de asielzoeker m.b.t. bepaalde aspecten van zijn asielrelaas.

Hierover bestaat trouwens ook rechtspraak van Uw Raad."

Verzoeker citeert uit enkele arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) en stelt dat deze rechtspraak *mutatis mutandis* op hem moet worden toegepast. Hij leidt hieruit af dat het CGVS overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM in de zaak R.C. tegen Zweden elke twijfel omtrent het medisch attest had moeten wegnemen.

Verzoeker vervolgt:

"Gezien de CGVS geen rekening heeft gehouden met het kwetsbaar profiel van verzoeker evenals met zijn medische problemen die verband houden met hetgeen hij in Oeganda heeft meegemaakt, dient de bestreden beslissing minstens te worden vernietigd.

Verzoeker merkt tenslotte op dat hij slechts na 4 jaar voor de eerste keer werd opgeroepen door de CGVS om zijn asielrelaas uiteen te zetten.

Nochtans wordt de asielaanvraag van verzoeker behandeld zonder hier rekening mee te houden.

Er kan immers niet van verzoeker worden verwacht dat hij zich perfect alles herinnert van hetgeen meer dan 4 jaar geleden heeft plaatsgevonden. Dit is echter manifest wat de CGVS doet, gezien de asielaanvraag van verzoeker wordt verworpen omdat verzoeker tegenstrijdige verklaringen zou hebben afgelegd omtrent zeer moeilijk te onthouden gegevens, met name de data van zijn verschillende arrestaties en/of detenties.

Zodoende schendt de bestreden beslissing de samenwerkingsplicht zoals vervat in artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn en artikel 27 van het KB tot regeling van het CGVS evenals het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel door manifest geen rekening te houden met het lange tijdsverloop sinds de asielaanvraag van verzoeker en zijn psychologische toestand."

2.1.3. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van artikel 48/3, 48/4 en 48/7 van de vreemdelingenwet, artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn, artikel 2 en 3 van de wet Motivering Bestuurshandelingen, de zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

Aangaande het aantal stembrieven tijdens de verkiezingen van 2011, doet verzoeker gelden:

"Deze vermeende fout wordt veroorzaakt door een verwarring tussen 'stemming' en 'verkiezingen'. Tijdens de verkiezingen werden er slechts twee en geen drie "instellingen" verkozen. Een voor de president en een voor het Parlement. Het parlement bestaat uit enerzijds, de leden verkozen uit de

districten 'constituency', en anderzijds de leden, uitsluitend vrouwelijk, verkozen uit de bredere kiesdistricten. Deze leden zetelen allemaal in dezelfde Kamer. Er worden dus twee stemmen uitgebracht doch voor hetzelfde instituut zijnde het Parlement.

Deze informatie is terug te vinden in het rapport van de observaties uitgevoerd door het Europees parlement.

http://www.europarl.europa.eu/intcoop/election_observation/missions/2009-014/2011_02_18_uganda.pdf :

"On 18 February 2011, elections were held for the President, 238 Members of the Parliament in regular constituencies and 112 women members of Parliament in the district constituencies reserved for women. The elections are based on a simple majority, first -past- the-post system."

Waar hem foutieve verklaringen worden verweten over de klacht die FDC na de verkiezingen zou hebben ingediend, stelt verzoeker:

"De informatie van de CGVS klopt, doch geldt alleen voor de campagne betreffende de presidentsverkiezingen. Er werden meerdere beroepen ingediend bij de kiescommissie door FDC kandidaten zelf. Kandidaten die opkwamen voor de parlementsverkiezingen. Deze kandidaten stelde dus de uitkomst van de parlementsverkiezingen in vraag.

Bovendien antwoordt de verzoeker correct wanneer hij stelt dat de FDC klachten heeft ingediend betreffende het verloop van de verkiezingen. De FDC bekritiseerde immers de Kiescommissie en zijn samenstelling. De FDC riep op tot een hervorming van dit orgaan in de aanloop van de verkiezingen van 2011. De FDC heeft meerdere klachten ingediend bij het Grondwettelijk Hof.

Immers kan men stellen dat de onafhankelijkheid van de commissie is gegarandeerd door de Grondwet, doch de manier waarop de leden van de commissie worden benoemd heeft twijfels doen rijzen ten opzichte van diens autonomie tegenover de regering. De 7 commissarissen werden immers benoemd door de president met goedkeuring van het parlement. De bedoeling van de klacht bij het Grondwettelijk Hof was dan ook om een hervorming van het orgaan te bekomen, aangepast aan de nieuwe context van meerdere partijen. Zo leest men:

« Le FDC a déposé des plaintes auprès de la Cour constitutionnelle. Si l'indépendance de l'EC est garantie par la Constitution, le mode de nomination de ses membres a fait peser des soupçons sur son autonomie par rapport au gouvernement. Les 7 commissaires de la CE sont nommés par le président de la République avec l'accord du Parlement (à majorité NRM). Les membres de l'IPC demandaient notamment à ce que l'EC soit réformée pour l'adapter au nouveau contexte multipartiste. »"

Omtrent de handelingen van de FDC voor de verkiezingen van 2011, doet verzoeker gelden:

"Er is een wezenlijk verschil tussen het formeel indienen van een beroep, hetgeen de vraag was, en het indienen van een petitie. Bovendien was deze petitie een frontinitiatief gelanceerd door meerdere partijen: de FDC maar ook de SDP en het UPC.

De vraag betreffende 'The Blue Book' was een vraag gesteld op het einde van het verhoor en zonder enige contextualisering.

Verzoeker werd op dat moment reeds ettelijke uren verhoord en hij was dan ook behoorlijk uitgeput. Het was een vraag uit het niets, tussen allerlei andere vragen over de arrestaties en niet tussen de vragen over de verkiezingen. Nochtans werden de verkiezingen reeds besproken. Op dat moment van het verhoor bracht verzoeker de vraag dan ook in verband met zijn arrestaties en kon hij effectief geen antwoord geven op 'The Blue Book'. Men moet zich dan ook de vraag stellen, of de manier waarop en wanneer de vraag werd gesteld wel degelijk beantwoordt aan de voorwaarde van loyaliteit en respect die de verhoorder moet hebben."

Verzoeker betoogt omtrent zijn politieke engagement verder:

"De paar elementen die worden aangehaald door de CGVS kunnen niet opwegen tegen de uitgebreide verklaringen die verzoeker, doorheen zijn verschillende verhoren, heeft afgelegd. Deze verklaringen laten toe om vast te stellen dat verzoeker lid was van een politieke partij. Bovendien werd dit lidmaatschap bevestigd door meerdere documenten. Het feit dat er veel corruptie is in Oeganda laat niet toe te concluderen dat deze documenten niet waarachtig zouden zijn."

Aangaande zijn eerste twee arrestaties, voert verzoeker aan:

"Verzoeker kan slechts verwijzen naar de uitleg die werd gegeven aan de verhoorder, zijnde dat er twee verschillende manieren zijn om de periode te berekenen. De eerste zich baserend op de reële duur, de tweede zich baserend op de desbetreffende kalendermaanden waarin hij werd aangehouden. (bv. Aangehouden in juni , vrijgekomen juli = 2 maanden) De tegenstrijdigheid had perfect kunnen worden opgelost door de persoon die het verhoor afnam door de vraag te stellen hoeveel dagen exact

verzoeker werd aangehouden. Deze vraag werd nooit gesteld. En nogmaals, deze vragen werden gesteld na meer dan 5 uur verhoor...

Bovendien werd na het tweede gehoor, in tempore non suspecto, reeds opgemerkt dat er geen duidelijk onderscheid kon worden gemaakt tussen een detentie en een arrestatie en dat de dossierbehandelaar dit ook onvoldoende in rekening heeft genomen. Ook dit kon worden opgelost door duidelijk de vraag te stellen of het om een arrestatie dan wel een detentie ging (zie einde gehoorverslag II).

Hieraan dient te worden toegevoegd dat de dossierbehandelaar verzoeker heeft misleid.

Immers, het is de dossierbehandelaar die foutief heeft gesteld dat verzoeker in augustus 2009 gedurende 3 maanden werd vastgehouden terwijl verzoeker hiervoor steeds had vermeld 1,5 à 2 maanden te zijn vastgehouden in augustus 2009. Dit zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken als gedurende het gehoor bij de CGVS."

Verzoeker citeert in deze een passage uit het gehoorverslag van het CGVS en vervolgt:

"Het is dus de dossierbehandelaar zelf die verzoeker in de war brengt door een foutieve detentieperiode op te geven.

Toegevoegd aan het feit dat het gehoor lang heeft geduurd en de feiten van meer dan 4 jaar geleden dateren, dient te worden vastgesteld dat de CGVS onvoldoende rekening heeft gehouden met deze elementen in het kader van het geloofwaardigheidsonderzoek."

Aangaande de arrestatie(s) die op de eerste twee arrestaties volgden, voert verzoeker aan:

"Wat betreft de derde periode van gevangenneming, in 2011, dient men vast te stellen dat verzoeker steeds bij zijn eerste verklaring is gebleven, verklaring volgens dewelke hij werd aangehouden van 14 mei tot 1 juni, behalve tijdens de laatste fase van het laatste verhoor na meer dan 5 uur ondervraging, wanneer verzoeker niet meer in staat was om ook maar enig logisch of coherent antwoord te geven... Tijdens het eerste verhoor legt verzoeker uit dat er na de verkiezingen een ware protestbeweging is ontstaan « walk to work ». Er werd bijzonder repressief opgetreden tegen deze beweging, tijdens dewelke meerdere massieve administratieve aanhoudingen werden uitgevoerd en dit op meerdere momenten, onderanderen in de loop van de maand maart. Ten gevolge van deze protestbeweging heeft verzoeker een oproeping gekregen om zicht aan te bieden op 01/05/2011. Verzoeker is niet ingegaan op deze oproeping, maar werd twee weken later aangehouden, op 14 mei, zijnde de dag dat hij in beschuldiging werd gesteld en opgesloten in het CPS. De antwoorden die gegeven worden tijdens het laatste deel van het tweede verhoor, wanneer verzoeker volledig uitgeput was, geven geen enkele blijk van coherentie en zijn dermate tegenstrijdig dat men deze antwoorden niet in overweging kunnen genomen worden.

Bovendien wordt er op geen enkele manier in de beslissing rekening gehouden met het feit dat verzoeker uitermate uitgebreide en gedetailleerde verklaringen heeft afgelegd over de detentievoorwaarde over de moord op zijn medegegetineerde enz.. Nochtans zou de CGVS ook deze elementen in overweging dienen te nemen.

Hieraan voegt verzoeker toe dat de asielaanvraag pas na 4 jaren door de CGVS wordt behandeld, waardoor verzoeker uiteraard niet alles meer perfect in de tijd kan plaatsen (zie supra, tweede middel) en hij aan psychologische problemen lijdt.

Verzoeker merkt tenslotte op dat in het PV van de Politie dd. 07.07.2011, zijn verklaringen overeenstemmen met hetgeen verzoeker bij het begin van zijn asielprocedure en tijdens zijn eerste twee gehoren (in het begin) heeft verklaard.

Van verzoeker, gezien bovenvermelde omstandigheden, kan redelijkerwijze zelfs niet worden verwacht dat hij zich met absolute correctheid alle data herinnert."

Verzoeker vervolgt:

"Verzoeker is geen jurist, noch politieman. Verzoeker wenste uitsluitend te verwijzen naar het feit dat er een limiet is op de duur van de aanhouding zonder in verdenkingstelling. Een limiet die weinig wordt gerespecteerd in zijn land van herkomst. Het feit dat deze limiet 24 of 48 uur is wist verzoeker effectief niet met zekerheid. Men kan niet verwachten van iedere politieke militant dat dezen het Strafwetboek kent."

Inzake de convocaties, voert verzoeker aan:

"Laten we in herinnering brengen dat de derde aanhouding begon op 14 mei en niet midden maart. Het is echter waar dat de oproeping van 1 mei nooit werd ontvangen door verzoeker zelf, doch door zijn vader terwijl verzoeker reeds in hechtenis verbleef. Het is niet uitgesloten dat in een land als Oeganda, waar de openbare diensten en de post niet bijzonder goed werkt, de oproeping pas laatstijdig opgestuurd per post slecht laatstijdig werd in ontvangst genomen. Verzoeker legt trouwens verder uit dat deze oproeping hem werd toegestuurd naar België door een vriend van zijn zus, (J.)."

Omtrent zijn reisweg naar België, doet verzoeker gelden:

"Verzoeker heeft verklaard aan de CGVS dat de persoon die hem het land heeft binnengeleid twee rode paspoorten in zijn bezit had, en getoond heeft. Deze rode boekjes (CGRA I p.6) zijn diplomatieke paspoorten zoals blijkt uit een foto van de Oegandese paspoorten (stuk 6). De gewone paspoorten zijn immers groen. Het is volledig correct dat de grenscontroles zware controles zijn doch het is zeer plausibel dat de controle en het vertrouwen veel hoger is wanneer het diplomatieke paspoorten zijn die worden aangereikt.

Aangaande het aan het administratief dossier toegevoegd CEDOCA document merkt verzoeker op dat dit antwoorddocument van 2006 dateert! en bovendien de vraag Russische (van Tsjesjeense afkomst) onderdanen betrof die de EU willen betreden.

Dit betreft in geen geval de situatie van verzoeker.

De CGVS beschikt dus geenszins over informatie die de verklaringen van verzoeker tegenspreken.

Bovendien zijn de verklaringen van verzoeker compatibel met zijn veronderstelling zijnde dat zijn grootvader langs moederskant zijn vlucht heeft georganiseerd. Deze laatste is een raadgever van de president, oud spion en militair officier voor inlichtingen, hetgeen betekent dat deze man hoog genoeg geplaatst is om mensen te bevelen zijn vlucht te organiseren.

Ieder visum dat wordt afgeleverd door een Europees Schengen land, wordt opgenomen in de elektronische database Visa Information System (VIS). Indien verzoeker in Europa zou zijn binnen gereisd met een Schengenvisum, dan zou dit geweten zijn door de Belgische autoriteiten.

Bovendien, staat het vast, dat op de dag van zijn aankomen in Brussel, hij meerdere keren verloren is gelopen in de Matonge wijk in Elsene, dat hij werd doorverwezen naar de sociale dienst SIREAS in zijn zoektocht naar een slaapplek en dat hij werd ontvoerd en opgesloten met het oog op mensenhandel... het is weinig waarschijnlijk dat dit iemand zou overkomen die zijn reis heeft gepland..."

Voorts doet verzoeker aangaande zijn documenten gelden:

"Indien het zo is dat de overheid volledig corrupt is, gaat men er dan ook vanuit dat de onderdanen eveneens allemaal corrupt zijn ?

Bovendien worden alle (!) documenten in vraag gesteld omwille van de uitleg die werd verleend door verzoeker over de oproeping van 22/08/2008. Nochtans, bij het nalezen van het verhoor, blijkt duidelijk dat de uitleg, naar waar wordt verwezen in de bestreden beslissing, wordt verleend naar aanleiding van vragen over de aanhouding en niet naar aanleiding van vragen over de oproeping. In dictatoriale regimes, zoals de Oegandese, is het niet uitzonderlijk dat de politie motieven inroept, die totaal fantaisistisch zijn, en zodoende de waarachtige politieke reden kan "verstoppert". Verzoeker blijft dus ondersteunen dat er effectief geen klacht werd ingediend hoewel dit wel wordt vernoemd op de oproeping die volledig waarachtig is.

Hieraan dient te worden toegevoegd dat de CGVS geen enkel onderzoek heeft gevoegd naar de documenten die verzoeker ter ondersteuning van zijn asielaanvraag heeft neergelegd.

Nochtans rust op de CGVS eveneens een plicht om samen te werken, met name op grond van artikel 4, 1ste lid van de Kwalificatierichtlijn.

Dit artikel luidt als volgt:

*"1. De lidstaten mogen van de verzoeker verlangen dat hij alle elementen ter staving van het verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk indient. **De lidstaat heeft tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen.**"*

*Volgens het Hof van Justitie houdt de samenwerkingsplicht concreet in dat" indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure **actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven**. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker."*⁵

De tegenpartij heeft manifest niet samengewerkt om alle elementen te verzamelen die de asielaanvraag van verzoeker kunnen staven. Hoewel de bewijslast in principe bij de asielzoeker ligt, diende de tegenpartij de documenten die verzoeker heeft neergelegd te onderzoeken teneinde na te gaan of het inderdaad om valse documenten zou gaan zoals ze beweert.

De tegenpartij kon zonder al te grote problemen de FDC zelf kunnen contacteren teneinde na te gaan of zij effectief de attesten heeft geschreven.

Verzoeker heeft "zijn" deel van "zijn" taak volbracht in die zin dat hij zijn partij heeft gecontacteerd en gevraagd heeft te attesteren wat hem is overkomen.

Indien de commissaris van oordeel is dat dit valse documenten zijn, dient zij dit te bewijzen en zich niet enkel te beroepen op een algemeen probleem van corruptie in het land van herkomst.

De commissaris heeft een speciale dienst (CEDOCA) en bovendien contacten ter plekke die in respect met de regels van de conventie personen/partijen kunnen contacteren om documenten na te gaan.

In casu is dit niet gebeurd.

Waarom niet?

Op basis van de stelling van de bestreden beslissing zal het nooit mogelijk zijn voor een asielzoeker om zijn relaas te bewijzen.

Immers, ofwel legt hij geen documenten voor, en wordt hem verweten geen documenten voor te leggen. Ofwel legt hij wel documenten voor en permitteert de Commissaris het zich om te oordelen dat dit valse documenten zijn en dat er dus geen rekening mee dient te worden gehouden....

Voor wat het medisch attest betreft.

De arts stelt duidelijk in haar attest dat er mogelijk een verlies is van alertheid en nauwkeurigheid. Er staat effectief niet letterlijk dat cliënt aan geheugenverlies lijdt noch dat hij in de onmogelijkheid zou zijn om bepaalde feiten te reproduceren. Doch een verlies aan alertheid en nauwkeurigheid kan wel leiden tot bepaalde fouten in het asielrelaas.

Er dient dan ook rekening te worden gehouden met de medische toestand van verzoeker in het beoordelen van de manier waarop hij zijn asielrelaas heeft gerelateerd.

Dit gebeurde niet door de Commissaris Generaal.

De bestreden beslissing schendt zodoende artikel 48/3 Vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de motiveringplicht."

Tevens betoogt verzoeker:

"Verzoeker werd meermaals gearresteerd en in detentie gehouden in Oeganda enkel en alleen omwille van zijn politieke activiteiten.

*Dit zijn **objectieve** gegevens waaraan niet kan worden getwijfeld.*

Verzoeker heeft bijgevolg, reeds na zijn eerste gehoor, de CGVS erop gewezen dat toepassing dient te worden gemaakt van artikel 48/7 Vreemdelingenwet.

Verzoeker is immers in het verleden in Oeganda reeds slachtoffer geweest van daden van vervolging in de zin van artikel 48/3 Vreemdelingenwet of minstens ernstige schade in de zin van artikel 48/4 Vreemdelingenwet.

Verzoeker heeft uitgebreid en gedetailleerd uitgelegd dat hij tijdens zijn detenties werd gemarteld en vaak werd gearresteerd omwille van zijn politieke overtuiging (zie pagina's 5-6 gehoorverslag I; pagina 10 gehoorverslag I).

Bijgevolg is het aan de CGVS om goede redenen aan te halen om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.

Niet alleen blijkt nergens uit de bestreden beslissing dat de CGVS dergelijk onderzoek heeft gevoerd, bovendien zijn er geen goede redenen om dit aan te nemen gezien de politieke context in Oeganda niet is gewijzigd.

Bijgevolg dient de bestreden beslissing minstens te worden vernietigd."

2.1.4. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog, hoewel in het verzoekschrift meermaals wordt verwezen naar zulke stukken, geen documenten bij het verzoekschrift.

2.1.5. Verzoeker legt op 26 oktober 2015 per aangetekend schrijven en door middel van een aanvullende nota de volgende stukken neer: een verklaring onder ede van zijn grootvader en de briefomslag waarin deze werd verstuurd (rechtsplegingsdossier, stuk 8). Volgens verzoeker vormt de verklaring een belangrijk bewijsmiddel voor zijn relaas. Het is een origineel document dat verifieerbaar is en door het CGVS op authenticiteit dient te worden onderzocht.

2.2.1. De door verzoeker aangevoerde middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

2.2.2. In zoverre verzoeker zich beroept op de schending van het Gehoorhandvest van het CGVS, dient te worden opgemerkt dat dit Gehoorhandvest geen afdwingbare rechtsregels bevat. Derhalve kan de schending van dit Gehoorhandvest niet dienstig worden opgeworpen.

2.2.3. Dient voorts te worden opgemerkt dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 (de Kwalificatierichtlijn) verstreek blijkens artikel 38 van voormelde richtlijn op 10 oktober 2006, datum waarop deze ook effectief in Belgisch recht werd omgezet.

2.2.4. Inzake de opgeworpen schending van artikel 10 van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, blijkt dat de waarborgen, rechten en plichten van asielzoekers (hoofdstuk II van de richtlijn) op voldoende wijze worden gegarandeerd door de vreemdelingenwet en de beide koninklijke besluiten van 11 juli 2003 voor de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. DOC 51K2478/001, 15).

2.2.5. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.6. Waar verzoeker verwijst naar zijn medische problemen, dient vooreerst te worden vastgesteld dat hij niet aannemelijk maakt dat hij louter ingevolge hiervan vervolging riskeert. Laat staan dat hij aantoonde dat dergelijke vervolging enig verband zou houden met één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet bepaalde vervolgingsgronden. Tevens dient te worden opgemerkt dat deze problemen gelet op het bepaalde in artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet geen verband houden met de criteria zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming en dat hij zich voor wat betreft de beoordeling van deze medische elementen dient te richten tot de geëigende procedure.

2.2.7. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4. Hij dient daarbij in het kader van de devolutieve werking van het beroep niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.2.8. Verzoeker tracht de motieven ten grondslag van de bestreden beslissing vooreerst te ontkrachten door te stellen dat hij tijdens het eerste gehoor bij het CGVS werd gehoord in het Engels en zonder tolk. Hij acht hierdoor artikel 51/4 van de vreemdelingenwet geschonden.

Uit het administratief dossier blijkt echter duidelijk dat verzoeker de Engelse taal machtig is. Zo vroeg hij op 7 juli 2011 bij de politie in het kader van het opstellen van een proces-verbaal om te worden gehoord in het Engels (administratief dossier, map na vernietiging, stuk 8). Bij het indienen van zijn asielaanvraag verklaarde verzoeker bovendien tijdens het onderzoek van zijn asielaanvraag de bijstand te verzoeken van een tolk die de taal Luganda of de taal Engels beheerst (administratief dossier, map voor vernietiging, stukken 24 en 25). Tevens verklaarde hij de ambtenaar, die de rol van tolk waarnam, goed te begrijpen en geen bezwaar te hebben tegen deze ambtenaar/tolk bij het afleggen van zijn verklaringen bij de DVZ en bij het CGVS (*ibid.*, stuk 24). Verzoeker verklaarde bij de DVZ bovendien dat zowel het Luganda als het Engels zijn moedertalen zijn (*ibid.*, stuk 23, verklaring, nr.8). Hij ondertekende zijn verklaringen bij de DVZ en in de vragenlijst daarenboven uitdrukkelijk voor akkoord nadat deze aan hem werden voorgelezen in het Engels. Hiermee gaf hij aan dat de hierin opgenomen informatie correct is en overeenstemt met de werkelijkheid (*ibid.*, stuk 23, verklaring; stuk 23, vragenlijst). Hoewel verzoeker in de vragenlijst aangaf een tolk Luganda te prefereren, gaf hij nadien per mail nogmaals duidelijk te kennen de Engelse taal te beheersen en bereid te zijn het gehoor bij het CGVS in het Engels af te leggen. Hij vroeg ten aanzien van het CGVS immers om, zo dit mogelijk was, zijn gehoor in het Engels te doen (*ibid.*, stuk 19). Weliswaar gaf verzoekers advocaat nadien weer aan dat verzoeker toch gehoord wenste te worden in het Luganda (*ibid.*, stuk 17). Wanneer de tolk tijdens het eerste gehoor bij het CGVS blijkbaar niet kwam opdagen, verklaarden zowel verzoeker, zijn advocaat als zijn vertrouwenspersoon zich echter duidelijk akkoord met het plaatsvinden van het gehoor in het Engels.

Aan verzoeker werd gevraagd of hij de ambtenaar, die de rol van tolk waarnam, begreep en er werd hem verduidelijkt dat hij eventuele problemen – betreffende de tolk of andere – moest melden (*ibid.*, stuk 8, p.1-2). Verzoeker maakte gedurende de verdere loop van het gehoor geen melding van problemen inzake de vertaling of communicatie, ook niet wanneer hem aan het einde uitdrukkelijk gevraagd werd of hij tevreden was van zijn gehoor. Verzoekers advocaat gaf eveneens aan het gevoel te hebben dat verzoeker en de ambtenaar elkaar begrepen. Tevens stelde deze advocaat dat het met betrekking tot de taal waar was dat het gehoor vlot was verlopen. Desondanks gaf hij aan de volgende maal een tolk te prefereren om zeker te zijn dat zij elkaar goed verstonden en omdat verzoeker bepaalde vragen niet zou hebben begrepen. Wanneer hierop werd doorgevraagd, bleek de advocaat die verzoeker bijstond in deze echter geen concrete voorbeelden te kunnen geven van problemen in de vertaling of communicatie. De vertrouwenspersoon verwees naar hetgeen verzoekers advocaat zei omtrent de taal doch ook deze vertrouwenspersoon kwam niet verder dan op louter algemene wijze te stellen dat er vergissingen konden zijn (*ibid.*, p.11-12). Uit het gehoorverslag blijkt daarenboven dat het eerste gehoor bij het CGVS op normale wijze is geschied en kunnen geen problemen inzake de vertaling of communicatie worden afgeleid. Verzoeker beperkt zich ook in het onderhavige verzoekschrift overigens tot het uiten van enkele algemene beweringen. Hij toont geenszins aan de hand van concrete elementen of argumenten aan dat, waar of welke van zijn gezegden foutief zouden zijn vertaald of neergeschreven. Evenmin werkt hij *in concreto* uit hoe dit een invloed zou hebben gehad op de bestreden motieven en beslissing.

In het kader van de beweerdte vertaalproblemen, kan nog worden opgemerkt dat artikel 51/4 van de vreemdelingenwet niet is geschonden doordat het interview op het CGVS zonder tussenkomst van een tolk werd afgenomen in een andere taal dan de proceduretaal. Artikel 51/4 verhindert niet dat de dossierbehandelaar zich tijdens het interview uitdrukt in een vreemde taal, *in casu* het Engels, en zelf de rol van tolk waarneemt wanneer hij die taal beheerst (RvS 3 september 2008, nr. 185.993). Mede gelet op het voorgaande, toont verzoeker geenszins (*in concreto*) aan dat de ambtenaar het Engels niet of onvoldoende zou hebben beheerst en kan dit niet worden aangenomen.

Verzoeker laat verder uitschijnen dat hij aan het einde van het tweede gehoor bij het CGVS door de lange duur van het gehoor volledig uitgeput was, geen concentratievermogen meer had, bezweek onder de doorheen het gehoor opgebouwde druk en niet meer bij machte was om coherente verklaringen af te leggen. Verzoeker werd, rekening houdend met de pauzes, echter minder lang gehoord dan hij trachtte te laten uitschijnen. Wanneer verzoeker om water vroeg, werd er vijftien minuten gepauzeerd in de voormiddag (*ibid.*, stuk 5, p.5). Even later ging verzoeker naar het toilet (*ibid.*, p.6). Tijdens de middag werd er gedurende 1 uur en 35 minuten gepauzeerd (*ibid.*, p.11). Dit alles maakt, rekening houdend met het gegeven dat ook zijn advocaat en zijn vertrouwenspersoon nog aan het woord kwamen voordat het gehoor werd beëindigd, dat verzoeker gedurende minder dan vier en een half uur werd gehoord (*ibid.*, p.1, 19). Bovendien werd reeds hoger aangehaald dat aan verzoeker werd verduidelijkt dat hij eventuele problemen – betreffende de tolk of andere – diende te melden. Indien hij werkelijk in zodanige toestand zou hebben verkeerd dat hij niet langer bij machte was om volwaardige verklaringen af te leggen, mocht aldus van hem worden verwacht dat hij dit zou hebben gemeld. Minstens kan worden aangenomen dat hij hierop zou hebben gewezen wanneer hij aan het einde van het gehoor toevoegingen mocht doen. Dit geldt des te meer daar hij op dit ogenblik wel inging op het verloop van het eerste gehoor bij het CGVS. Ook zijn advocaat en zijn vertrouwenspersoon bemerkten blijkbaar niets en maakten van voormeld probleem geen melding wanneer het hen werd toegestaan om hun opmerkingen te formuleren (*ibid.*, p.18).

Dat verzoeker de dag waarop hij een tweede keer werd gehoord bij het CGVS en het gehoor op zich ervoer als stressvol, kan evenmin volstaan om afbreuk te doen aan de bestreden motieven. Vooreerst vermeldde verzoeker, hoewel hem duidelijk werd gemaakt dat hij problemen moest melden, bij het CGVS nergens dat hij dermate gestresseerd zou zijn dat hij geen degelijke verklaringen kon afleggen. Zijn advocaat en zijn vertrouwenspersoon meldden dit evenmin. Waar aangenomen kan worden dat ieder gehoor bij het CGVS gepaard gaat met enige mate van stress, doet dit daarenboven geen afbreuk aan het gegeven dat van een asielzoeker redelijkerwijze mag worden verwacht dat deze in staat is voldoende duidelijke, nauwkeurige en coherente verklaringen af te leggen met betrekking tot belangrijke feiten en gebeurtenissen die hij persoonlijk heeft meegemaakt, zeker indien deze gebeurtenissen de essentie van het asielrelaas uitmaken en de directe aanleiding hebben gevormd voor het vertrek uit het land van herkomst. De door verzoeker aangehaalde gebeurtenissen kunnen, gezien deze een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed zouden zijn geweest op zijn verdere leven, redelijkerwijze geacht worden in verzoekers geheugen te zijn gegrift, zodat de aangevoerde stress niet kan volstaan om een verklaring te bieden voor de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Het tijdsverloop sedert de aangehaalde gebeurtenissen kan omwille van

diezelfde redenen evenmin volstaan om de in de bestreden beslissing opgenomen motieven te ontkrachten.

Verzoeker baseert zijn problemen en zijn vrees voor vervolging op zijn politieke activiteiten en profiel. Hij zou actief lid geweest zijn van het FDC, hebben deelgenomen aan bijeenkomsten en demonstraties, campagne hebben gevoerd en toegezien hebben op het verloop van de verkiezingen. Daardoor zou hij meermaals zijn gearresteerd en gedetineerd.

Waar verzoeker blijkens de terecht aangehaalde verklaringen in de bestreden beslissing en blijkens de inhoud van de stukken die hij ter staving van zijn voorgehouden politieke activiteiten en profiel neerlegt (administratief dossier, map na vernietiging, stuk 8) reeds sedert 2005 lid zou zijn geweest van het FDC, reeds in 2005 en 2006 als 'campaign agent' campagne zou hebben gevoerd voor de verkiezingen van 2006 en reeds in 2005 of 2006 zou zijn benoemd tot leider van de jeugd, dient echter te worden vastgesteld dat dit niet kan worden gerijmd met zijn verklaringen in de vragenlijst. Aldaar gaf hij immers duidelijk aan dat hij slechts sinds 2007 lid is van het FDC (administratief dossier, map voor vernietiging, stuk 23, vragenlijst, p.3). Dat verzoeker dermate tegenstrijdige verklaringen aflegt over zijn politieke activiteiten en engagement voor het FDC, doet op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden politieke profiel en activisme.

Verder wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

"Zo verklaart u (CGVS II p. 12-13) dat tijdens de verkiezingen van 18/02/2011 de kiezers 2 stembrieven kregen, nl. één waarop een kiezer zijn stem kon uitbrengen in het kader van de presidentsverkiezingen en één waarop een kiezer zijn stem kon uitbrengen in het kader van de parlementsverkiezingen. Uit de bovenvermelde informatie blijkt echter dat de kiezer toen op 3 stembrieven zijn voorkeur kon laten blijken. Het is compleet onaannemelijk dat indien u tijdens verkiezingen toekeek op het goede verloop ervan, niet zou weten dat de kiezers drie maal konden stemmen."

Verzoeker slaagt er niet in om deze motivering te ontkrachten. Hoe de verwarring tussen het begrip 'stemming' en het begrip 'verkiezing' en/of het aantal 'instellingen' dat verkozen diende te worden hieraan afbreuk zou kunnen doen, kan immers niet worden ingezien. De vraagstelling bij het CGVS had namelijk duidelijk betrekking op het aantal 'stembrieven' bij de verkiezingen van 2011. Verzoeker gaf daarbij herhaald en duidelijk aan dat dit er slechts twee betroffen (*ibid.*, stuk 5, p.12-13). Uit de informatie in het dossier (*ibid.*, stuk 22: landeninformatie) blijkt echter duidelijk dat het er drie betroffen.

Op basis van de in de bestreden beslissing aangehaalde verklaringen en informatie dient tevens te worden vastgesteld dat verzoeker foutieve verklaringen aflegde en ten onrechte beweerde dat het FDC na de verkiezingen de uitslag niet aanvaardde, dat het FDC daarom klacht zou hebben ingediend en dat deze klacht werd verworpen. De uitleg dat kandidaten van het FDC zelf klachten zouden hebben ingediend, doet aan deze vaststelling geen afbreuk. Verzoeker gaf immers duidelijk aan dat het de partij zelf was die naar de rechtbank zou zijn gestapt (*ibid.*, stuk 5, p.13; stuk 8, p.5). Waar verzoeker verwijst naar (informatie over) de acties van het FDC voor het Grondwettelijk Hof van Oeganda, dient te worden vastgesteld dat deze acties plaatsvonden vooraleer de verkiezingen plaatsvonden en dat het Grondwettelijk Hof de claim van FDC nog voor de verkiezingen afwees. Dit blijkt zowel uit de informatie die verzoeker aanhaalt als uit de informatie van verweerder (*ibid.*, stuk 22: landeninformatie).

Van deze laatste acties bleek verzoeker, in tegenstelling met wat hij stelt in het verzoekschrift, bovendien evenmin op de hoogte. Uit de verklaringen die in dit kader met reden worden weergegeven in de bestreden beslissing, blijkt immers dat hij niet wist dat het FDC samen met een andere oppositiepartij een petitie die door 1,6 miljoen Oegandezers werd ondertekend indiende bij het Grondwettelijk Hof om vrije en eerlijke verkiezingen te garanderen. Hij bleek zelfs de naam van deze petitie niet te herkennen wanneer deze hem werd voorgelegd. Dat er een verschil is tussen het indienen van een petitie en een beroep doet geenszins afbreuk aan het voorgaande. Er werd aan verzoeker immers gevraagd: *"Tijdens de campagne iets aangevochten, petitie?"*, waarop hij geen antwoord gaf. Even verder werd hem de open vraag gesteld om iets over de campagne in de aanloop naar de verkiezingen te vertellen, waarop hij de petitie evenmin vermeldde. Ook wanneer gevraagd werd of FDC tijdens de campagne van 2011 naar een rechtbank ging voor een beroep of een vraag over iets, vermeldde hij deze niet (*ibid.*, stuk 5, p.13-14). Bovendien werd hem even later uitdrukkelijk de naam van de petitie verstrekt doch zei deze hem niets. Verzoeker tracht dit laatste in het verzoekschrift ten onrechte te vergoelijken doordat de vraag waarbij deze naam hem werd verstrekt niet in de juiste context zou zijn gesteld. Indien hij werkelijk actief was voor het FDC, voor deze partij campagne voerde voor de verkiezingen van 2011 en toezag op het goede verloop van de verkiezingen, is het geheel niet aannemelijk dat hij de naam van deze petitie niet zou hebben herkend.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden politieke activiteiten en engagement voor het FDC. Derhalve kan evenmin geloof worden gehecht aan de problemen die hij daardoor zou hebben gekend.

Verzoeker legde omtrent deze problemen daarenboven tegenstrijdige verklaringen af. Zo blijkt uit de gezegden zoals aangehaald in de bestreden beslissing dat hij over zijn eerste arrestatie in de vragenlijst aangaf dat hij na deze arrestatie één maand werd vastgehouden, bij het CGVS initieel verklaarde dat hij toen twee maanden werd vastgehouden en na confrontatie met deze strijdigheid niet verder kwam dan aan te geven dat hij in juni werd opgepakt, dat hij eind juli werd vrijgelaten en dat dit volgens hem ongeveer twee maanden was. Verzoekers uitleg omtrent de verschillende manieren (gebaseerd op de reële duur of op de kalendermaanden) om zich periodes te herinneren kan hieraan geen afbreuk doen. Deze uitleg biedt immers geenszins een verklaring voor het afleggen van uiteenlopende verklaringen. Indien verzoeker louter de maanden zou tellen, mochten nog steeds coherente verklaringen van hem worden verwacht. Hij biedt aldus geen verklaring voor het feit dat hij in de vragenlijst sprak van één maand en bij het CGVS van twee maanden. Evenmin kan het onderscheid tussen een arrestatie en een detentie verklaren waarom verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde nu zijn gezegden duidelijk betrekking hadden op de duur van zijn opsluiting.

Uit de verklaringen waarnaar met recht wordt verwezen in de bestreden beslissing, blijkt dat verzoeker ook over zijn tweede arrestatie tegenstrijdige verklaringen aflegde. In de vragenlijst gaf hij aan dat hij werd gearresteerd in augustus 2009 en gedurende twee maanden werd vastgehouden. Ook bij het CGVS stelde hij aanvankelijk herhaaldelijk dat hij in augustus 2009 voor anderhalve tot twee maanden werd vastgehouden. Later beweerde hij echter dat hij na zijn tweede aanhouding in augustus 2009 werd vastgehouden tot eind november en beaamde hij dat hij aldus meer dan drie maanden werd vastgehouden. In zoverre verzoeker opnieuw verwijst naar de verschillende methodes om zich periodes te herinneren en beweert dat hij de maanden zou hebben geteld, kan worden herhaald dat dit geen verklaring vormt voor het afleggen van uiteenlopende verklaringen en er geen afbreuk aan doet dat van hem coherente verklaringen mogen worden verwacht. Het onderscheid tussen een arrestatie en een detentie kan evenmin afbreuk doen aan deze tegenstrijdigheid nu verzoekers verklaringen duidelijk betrekking hadden op de periode gedurende de welke hij werd vastgehouden na zijn arrestatie van augustus 2009. Dat de dossierbehandelaar verzoeker bij zijn laatste antwoord zou hebben misleid, mist bovendien kennelijk feitelijke grondslag. Wanneer verzoeker werd gevraagd wanneer zijn tweede arrestatie in 2009 plaatsvond, antwoordde hij immers: *“Was in augustus, wtn dd”*. Vervolgens werd gevraagd: *“Vrij op?”*, waarop verzoeker zelf antwoordde: *“Eind november”*. Aldus resumeerde de ondervrager: *“Dus zeker drie maanden vast?”*, waarop verzoeker dit bevestigde (*ibid.*, stuk 5, p.8). Uit het voorgaande blijkt duidelijk dat het verzoeker was die zijn verklaringen aanpaste en niet de ondervrager bij het CGVS.

Verzoeker legde over zijn tweede arrestatie en detentie daarenboven nog andere tegenstrijdige verklaringen af. In de vragenlijst verklaarde hij immers dat hij bij zijn drie arrestaties steeds werd vastgehouden in de centrale gevangenis van Kampala. Inzake zijn tweede arrestatie verklaarde hij specifiek: *“Ik werd twee maanden vastgehouden, opnieuw in de centrale gevangenis van Kampala”* (*ibid.*, stuk 23, vragenlijst, p.3). Bij het CGVS verklaarde hij echter dat hij na zijn tweede arrestatie eerst een maand opgesloten werd in *“chaireka VCCU (crime unit)”* en slechts nadien werd overgebracht naar *“cps”* (‘Central Police Station’). Even verder gaf hij nogmaals duidelijk aan dat hij bij zijn tweede arrestatie elders werd opgesloten dan bij zijn eerste en zijn derde arrestatie (*ibid.*, stuk 8, p.8-9).

Aangaande de feiten die na verzoekers tweede arrestatie nog zouden hebben plaatsgevonden, wordt in de bestreden beslissing bovendien met recht gemotiveerd:

“Ook blijkt uit uw verklaringen bij de DVZ (DVZ vragenlijst pt. 3.1) dat u een 3de keer werd gearresteerd op 14/05/2011 waarna u werd vrijgelaten op 01/06/2011. Voor het CGVS verklaarde u echter (CGVS I p. 8; CGVS II p.4) dat u de 3de keer van midden maart 2011 tot 01/06/2011 werd opgesloten. U werd geconfronteerd met deze tegenstrijdige verklaringen waarna u stelt (CGVS II p. 17) dat u op 01/05/2011 werd opgepakt, hierna vrij kwam en op 14/05/2011 wederom werd opgepakt. U stelt verder dat u op 01/05 werd gearresteerd en op 14/05 in detentie werd geplaatst. U werd verder geconfronteerd met uw aanvankelijke bewering dat u eind maart 2011 werd gearresteerd. U beaamt dit en stelt uiteindelijk dat u eind maart werd gearresteerd waarna u vrijkwam, dat u opnieuw op 01/05 werd gearresteerd en erna vrijkwam en dat u vanaf 14/05 in detentie werd geplaatst. Aldus stelt u nu dat u in plaats van viermaal (zie DVZ vragenlijst pt. 3.1 & 3.5; CGVS I p. 9; CGVS II p. 4) zesmaal werd aangehouden. Het is duidelijk dat u uw verklaringen aanpast in een poging om uw relaas alsnog geloofwaardig te laten

uitschijnen. Het beweerde onderscheid dat u maakt tussen arrestatie en detentie kan echter niet worden aanvaard. Indien u immers daadwerkelijk een dergelijk onderscheid zou maken, kan verwacht worden dat u dit zou blijven doen tijdens uw openvolgende verklaringen, hetgeen niet het geval is. Bovendien stelde u aanvankelijk uitdrukkelijk voor het CGVS (zie CGVS I p. 5; CGVS II p. 3) dat u in maart werd gearresteerd en tot 01/06 werd vastgehouden, hetgeen niet te rijmen valt met uw latere bewering dat u in die periode nog tweemaal werd vrijgelaten. Ook had u aanvankelijk uitdrukkelijk gesteld (CGVS II p. 11) dat u niet meer dan viermaal werd gearresteerd. Over ingrijpende gebeurtenissen hetgeen een opsluiting door de autoriteiten toch is, mag redelijkerwijze verwacht worden dat u geen dergelijke tegenstrijdige en volatiele verklaringen zou afleggen maar dat u integendeel over de duur van uw gevangenschap op zorgvuldige en nauwkeurige wijze heel coherente en volledige verklaringen aflegt."

In zoverre verzoeker in deze verwijst naar het tijdsverloop sedert de feiten en naar zijn onvermogen om aan het einde van het tweede gehoor nog degelijke verklaringen af te leggen, kan, nog daargelaten dat veel van de voormelde verklaringen zich niet situeren aan het einde van het tweede gehoor bij het CGVS, dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. De verwijzing naar enkele andere verklaringen en naar het proces-verbaal van de politie kan verder hoegenaamd geen afbreuk doen aan voormelde tegenstrijdigheden. Voor het overige beperkt verzoeker zich tot een loutere herhaling van een aantal van zijn gezegden. Deze is geenszins dienstig om de voormelde motieven te ontkrachten.

Verzoeker legde bovendien incoherente verklaringen af omtrent de laatste feiten waarvan hij slachtoffer werd. In de vragenlijst verklaarde hij: "Op 08.06.11 kwam ik terug van een politiecontrole, toen ik in een auto werd gesleurd met vier mannen. Ik bood weerstand, maar ik was niet sterk genoeg. Ze namen mij mee naar een kelder, waar ook andere mensen zaten" (*ibid.*, stuk 23, vragenlijst, p.3). Bij het CGVS verklaarde hij echter dat de vier mannen hem meenamen naar de "CMI (*chieftancy of military Investigations*)", dat hij aldaar eerst in een militaire cel werd geplaatst en dat hij daarna naar een grotere kamer werd gebracht waar er veel gevangenen zaten (*ibid.*, stuk 8, p.5). Indien hij werkelijk naar deze dienst zou zijn gebracht, er in een militaire cel werd opgesloten en vervolgens naar een grotere cel zou zijn gebracht, kon worden verwacht dat hij dit in de vragenlijst eveneens zou hebben aangegeven in plaats van eenvoudigweg te stellen dat hij naar "een kelder" werd gebracht.

Uit de verklaringen en informatie zoals met reden aangehaald in de bestreden beslissing, blijkt verder dat verzoeker ten onrechte beweerde dat een verdachte in Oeganda volgens de wet slechts 24 uur kan worden vastgehouden bij de politie en dat hij daarna voor een rechtbank moet komen of moet worden vrijgelaten. Verzoeker tracht dit ten onrechte te vergoelijken. Indien hij werkelijk meermaals door de Oegandese autoriteiten zou zijn gearresteerd en gedetineerd, mocht worden verwacht dat hij weet had van de werkelijke maximumduur gedurende dewelke een verdachte mag worden vastgehouden in Oeganda. Bovendien gaf verzoeker niet aan hiervan geen weet te hebben, doch antwoordde hij tijdens het eerste gehoor eenduidig op de vraag en gaf hij tijdens het tweede gehoor zelfs spontaan aan de wet te kennen. Hij vroeg er immers zelf of hij iets mocht toevoegen en verklaarde vervolgens: "De wet van uga zegt dat een verdachte 24 h kan vastgehouden worden en na 24 h voor rechtbank moet komen of vrijgelaten worden" (*ibid.*, stuk 5, p.3; stuk 8, p.9).

Verzoeker laat de bestreden beslissing voorts geheel ongemoeid waar gemotiveerd wordt:

"Verder verklaarde u aanvankelijk (CGVS I p. 9; CGVS II p. 4) dat een ondertussen overleden leider van het FDC Suleiman Kiggundu op de hoogte was van uw problemen, en uw vrienden (Mos.) en (Moh.), maar u denkt dat niemand hogerop in de hiërarchische structuur van uw partij weet heeft van uw problemen. Later stelde u echter (CGVS II p. 11) dat de secretaris-generaal Alaso Asianut van het FDC, van wie u tijdens uw tweede gehoor een attest voorlegt, weet heeft van uw arrestaties, dat u haar nadat u werd vrijgelaten ging opzoeken en uitlegde wat er gebeurd was. Het is bijgevolg bijzonder merkwaardig dat u aanvankelijk dacht dat niemand hogerop in de partij op de hoogte is van uw problemen. Ook deze vaststelling ondermijnt uw geloofwaardigheid."

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien zij door verzoeker geheel ongemoeid worden gelaten, onverminderd overeind.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde asielrelaas en problemen. Kritiek op de overige, overvloedige motieven omtrent de convocaties en verzoekers reisweg kan de teloorgegane geloofwaardigheid van dit relaas en deze problemen derhalve op zich niet herstellen.

De in het administratief dossier opgenomen documenten zijn niet van die aard dat zij afbreuk kunnen doen aan de voormelde vaststellingen. Voor de duidelijkheid kan in dit kader vooreerst worden opgemerkt dat de documenten die verzoeker in het kader van zijn voorgaande beroepsprocedure neerlegde bij de RvV, op een foto van Oegandese paspoorten na, zijn opgenomen in de map documenten in het dossier (administratief dossier, map na vernietiging, stuk 8: documenten; map voor vernietiging, stuk 0).

Dient voorts te worden opgemerkt dat het CGVS noch de RvV moet bewijzen dat de neergelegde stukken vals zijn om hieraan bewijswaarde te ontzeggen doch dat aan deze documenten ook om andere redenen bewijswaarde kan worden ontzegd.

De voormelde foto van Oegandese paspoorten bevat *in casu* geen elementen die aan het voorgaande afbreuk zouden kunnen doen.

Het attest van Siréas van 7 juli 2011 bevat evenmin elementen die afbreuk zouden kunnen doen aan de voormelde, concrete vaststellingen.

De inhoud van de processen-verbaal van de lokale politie is, voor zover hierin kort melding wordt gemaakt van verzoekers asielmotieven, volledig gebaseerd op de verklaringen van verzoeker ten aanzien van D.M.R. en ten aanzien van de politie. Bijgevolg genieten deze processen-verbaal voor wat betreft de waarachtigheid van deze asielmotieven geen objectieve bewijswaarde.

Aan de vrijlatingen op borg van de Oegandese politie kan evenmin bewijswaarde worden gehecht. Ten aanzien van deze stukken dient vooreerst te worden opgemerkt dat uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat corruptie in Oeganda wijdverbreid is en dat zulke documenten er eenvoudigweg illegaal verkregen kunnen worden (map voor vernietiging, stuk 22: landeninformatie). Aldus dient de bewijswaarde van deze stukken danig te worden gerelativeerd. Bovendien worden deze stukken niet neergelegd in het kader en ter ondersteuning van geloofwaardige verklaringen, hetgeen vereist is opdat hieraan bewijswaarde zou kunnen worden gehecht. Zij kunnen op zich niet volstaan om de teloorgegangene geloofwaardigheid van het relaas te herstellen. Verder is het bevreemdend dat, hoewel deze documenten zouden uitgaan van twee verschillende politiediensten, beide stukken dezelfde vormelijke gebreken vertonen. Zo is op geen van beide documenten de optie verduidelijkt of er één of meerdere borgstellers zijn. Verder wordt de naam van de borgsteller op beide stukken weergegeven op dezelfde foutieve positie in plaats van op de hiertoe voorziene regel. Daarenboven is het – daar deze stukken vrijlatingen op borg betreffen en hierin een borgsteller wordt vermeld – bevreemdend dat op geen van beide documenten een borgsom wordt aangegeven. De datum van vrijlating op de vrijlating op borg van 2009 strookt bovendien met geen van verzoekers voormelde, tegenstrijdige verklaringen dienaangaande. Daarenboven klopt het niet met zijn gezegden dat hij zou zijn vrijgelaten op borg door de VCCU (Violent Crime Crack Unit). Nog daargelaten dat hij tegenstrijdige verklaringen aflegde over de plaats waar hij na zijn arrestatie initieel zou zijn opgesloten in 2009, blijkt uit zijn hoger aangehaalde gezegden immers dat hij vanuit het CPS (Central Police Station) zou zijn vrijgelaten in 2009.

De voormelde vaststellingen omtrent de neergelegde vrijlatingen op borg werpen tevens een zware smet op de bewijswaarde van de neergelegde documenten waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in 2008 en 2011 werd gezocht door de politie. Bovendien kan ten aanzien van deze stukken worden herhaald dat zulke documenten in Oeganda, gelet op de wijdverbreide corruptie aldaar, eenvoudigweg illegaal kunnen worden verkregen zodat hieraan geen bewijswaarde kan worden gehecht. Dit geldt des te meer daar het documenten betreft die eenvoudig kunnen worden nagemaakt. Ten aanzien van het stuk uitgaande van de CMI (Chieftain of Military Intelligence) kan verder worden vastgesteld dat het niet aannemelijk is dat dergelijke dienst zich zou bedienen van een eenvoudig 'gmail'-adres in plaats van een officieel e-mailadres. Verder is het niet geloofwaardig dat een kopie van zulk stuk, naast aan een heel aantal officiële diensten, zou worden gericht aan de ouders van de gezochte persoon. Wat betreft de overige twee stukken, dient te worden vastgesteld dat het bevreemdend is dat deze stukken, hoewel zij zouden uitgaan van twee verschillende diensten van de politie en deze diensten bovendien op een ander adres zouden zijn gevestigd, eenzelfde e-mailadres bevatten. De voormelde vaststellingen maken, tezamen met het gegeven dat deze documenten niet worden neergelegd in het kader en ter ondersteuning van geloofwaardige verklaringen vanwege verzoeker, dat geen bewijswaarde kan worden gehecht aan de documenten waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in 2008 en 2011 werd gezocht door de politie.

Gelet op de wijdverbreide corruptie in Oeganda en de uiterst bedenkelijke aard van de documenten van de Oegandese politie waarvan verzoeker zich bedient, kan ook aan de neergelegde politieke lidkaart en getuigschriften geen bewijswaarde worden gehecht. Getuigschriften en lidkaarten van een politieke beweging kunnen bovendien weliswaar een bijkomend bewijs zijn van de aangehaalde feiten doch dergelijke getuigschriften en lidkaarten kunnen op zich niet volstaan om het gebrek aan geloofwaardigheid van het asielrelaas te herstellen. Zij hebben noch een officieel karakter, noch officiële bewijswaarde. Tevens blijkt uit de inhoud van de attesten dat deze een klaarblijkelijk gesolliciteerd karakter vertonen en werden opgesteld met het oog op verzoekers asielpcedure. Dient voorts te

worden herhaald dat de inhoud van de neergelegde lidkaart en attesten in strijd is met verzoekers verklaringen in de vragenlijst van het CGVS. Aldaar gaf verzoeker, zoals reeds hoger werd aangegeven, immers aan slechts in 2007 lid te zijn geworden van het FDC. Verder dient te worden vastgesteld dat verzoekers naam op deze lidkaart en attesten op diverse wijzen wordt weergegeven, en dit ondanks dat al deze stukken zouden uitgaan van dezelfde partij. Daarenboven vertonen deze stukken een onderling strijdige inhoud. Volgens het attest van M.C. van 27 juni 2014 zou verzoeker slechts in 2006 zijn verkozen als jeugdleider in Makindye. Volgens het attest van A.A.A. van 15 juni 2014 zou dit reeds zijn gebeurd in 2005. Aldus kan hoegenaamd geen bewijswaarde worden gehecht aan de neergelegde politieke lidkaart en attesten.

In zoverre verzoeker de voormelde vaststelling tracht toe te schrijven aan zijn psychische problemen, dient te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing met recht wordt gemotiveerd:

“Het psychologisch attest meldt dat u lijdt aan een aanpassingsstoornis met depressieve kenmerken en dat u door uw in het attest omschreven kwetsbaarheid uw alertheid en nauwkeurigheid verliest. Voor wat dit attest betreft kan begrip opgebracht worden voor de eventuele moeilijkheden die u zou hebben doch dit attest is geenszins van die aard dat ze de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden kunnen verklaren. Uit het psychologisch attest komt niet specifiek naar voor dat u aan geheugenproblemen lijdt noch dat u in de onmogelijkheid zou zijn concrete gegevens en gebeurtenissen tijdens uw diverse verhoren op een correcte wijze mede te delen.”

Bijkomend kan worden opgemerkt dat noch verzoeker, noch zijn advocaat, noch zijn vertrouwenspersoon enig bezwaar formuleerde tegen het plaatsvinden van de gehoren bij het CGVS. Geen van hen gaf aan dat verzoeker door zijn psychische problemen niet bij machte mocht worden geacht om zijn relaas op een gedegen wijze uiteen te zetten. Bovendien blijkt uit de gehoorverslagen dat de gehoren op normale wijze zijn geschied en kunnen hieruit geen problemen worden afgeleid. Daarenboven toont verzoeker geenszins *in concreto* aan dat, waar of op welke wijze zijn psychische problemen zijn verklaringen zouden hebben beïnvloed. Laat staan dat hij aantoonde dat of waar dit de bestreden motieven of beslissing heeft beïnvloed.

Uit het loutere gegeven dat verzoeker psychische problemen kent en het in dit kader neergelegde medische attest kan daarenboven niet worden afgeleid dat verzoekers asielrelaas zou berusten op de waarheid. Dient immers te worden vastgesteld dat in dit medische attest slechts op bijzonder algemene wijze wordt gesteld dat verzoeker nu ook *“de mishandelingen die hij onderging”* bespreekt en voor het overige slechts wordt verwezen naar *“deze zaken”* en *“deze dingen”*, zonder dat hierbij op enigerlei wijze wordt gepreciseerd over welke mishandelingen het zou gaan of in welke omstandigheden verzoeker zou zijn mishandeld. Zelfs indien het om verzoekers beweerdte asielmotieven zou gaan, dan nog dient te worden opgemerkt dat een medisch attest geen sluitend bewijs vormt voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde aandoeningen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen. Dit geldt nog des te meer voor de vaststellingen van een psychiater. Redelijkerwijze kan immers worden aangenomen dat zulke psychiater zich baseert op de verklaringen die verzoeker aflegt om zijn psychische problemen te verklaren. In die zin is een psychiater dan ook meer afhankelijk van hetgeen hem door de patiënt verteld wordt dan een arts, die aan de hand van fysieke vaststellingen en los van hetgeen een patiënt hem vertelt de medische problemen kan constateren. Het louter aantonen van psychologische of medische problemen vormt dan ook niet noodzakelijkerwijze een aanduiding van ondergane vervolging omwille van één van de criteria voor de erkenning van vluchteling zoals opgenomen in het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of van het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet. Gelet op de hoger gedane vaststellingen is verzoekers verwijzing naar enkele arresten van het EHRM inzake de bewijswaarde van medische attesten niet dienstig. De arresten waarnaar verzoeker verwijst, met name in de zaken *I. t/ Zweden, R.C. t/ Zweden* en *R.J. t/ Frankrijk*, hadden namelijk allemaal betrekking op een persoon bij wie er was aannemelijk gemaakt of aangetoond dat deze in het verleden reeds het voorwerp uitmaakte van foltering en die hiervan duidelijke fysieke sporen droeg. Dit is bij verzoeker geenszins aangetoond. Mede gelet op de hoger gedane vaststellingen betreffende het specifieke en *in casu* neergelegde medische attest, kan de verwijzing naar enkele arresten van de RvV aan het voormelde evenmin afbreuk doen. De precedentenwerking wordt immers niet aanvaard in het Belgische recht. De rechtspraak van de RvV heeft geen precedentwaarde en elk dossier wordt individueel beoordeeld.

Verzoeker laat de bestreden beslissing tot slot geheel ongemoeid waar hierin omtrent de krantenartikelen die hij eerder gedurende zijn asielpprocedure neerlegde wordt gemotiveerd:

“De internetartikelen die u voorlegde tijdens uw eerste gehoor heeft u het CGVS niet opnieuw bezorgd. Uit het eerste gehoor blijkt dat u toen artikels voorlegde van de Human Rights Watch (zie CGVS I p. 2)

die de algemene situatie in Oeganda omschreven; o.a. de corruptie, het ontkennen van rechten, en hoe de regerende partij de pers en media misbruikt. U verklaarde toen ook dat deze artikels geen informatie over uw persoonlijke problemen leveren. Tijdens uw tweede gehoor (zie CGVS II p. 10) voegde u toe dat u deze internetartikels slechts voorlegde als basisinformatie. Aldus kan genoegzaam worden gesteld dat deze internetartikels de algemene situatie in Oeganda betreffen maar geen informatie leveren over uw persoonlijke problemen."

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, gezien zij door verzoeker geheel ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

De ter terechtzitting neergelegde stukken zijn evenmin van die aard dat zij de teloorgegangene geloofwaardigheid van verzoekers beweerde asielrelaas en problemen kunnen herstellen (rechtsplegingsdossier, stuk 8). In dit kader kan vooreerst worden herhaald dat, in tegenstelling met wat verzoeker beweert, het CGVS noch de RvV moet bewijzen dat de neergelegde stukken vals zijn om hieraan bewijswaarde te ontfangen doch dat aan deze documenten ook om andere redenen bewijswaarde kan worden ontfangen.

In casu dient te worden vastgesteld dat de briefomslag geen gegevens bevat die betrekking hebben op verzoekers vermeende asielrelaas en problemen of anderszins afbreuk zouden kunnen doen aan de hoger gedane vaststellingen.

Aan de verklaring van verzoekers grootvader kan verder niet de minste bewijswaarde worden gehecht. Deze vertoont, gelet op zijn inhoud, een klaarblijkelijk gesolliciteerd karakter en werd uitdrukkelijk opgesteld met het oog op het gebruik hiervan in verzoekers onderhavige asielaanvraag. Bovendien gaat deze verklaring uit van een naast familielid van verzoeker. Gelet op de familiale band tussen beide, kan aan de inhoud van deze verklaring bijgevolg geen objectieve bewijswaarde worden gehecht.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.9. Verzoeker beroept zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere elementen dan deze ten grondslag van zijn asielrelaas. Gelet op de hoger gedane vaststellingen dienaangaande, toont hij, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.2.10. Gelet op het voorgaande, toont verzoeker niet aan dat hij vroeger vervolgd is geweest of slachtoffer is geworden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet. Derhalve kan hij zich niet beroepen op de toepassing van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig november tweeduizend vijftien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS